

NA ROMBONU

C a F G C
V vasici mali pri Lublan' je živel fin gospod,
C a G
je jezik sukal noč in dan in bil ta prav falot,
F G C a
je prav vse vedel, vse je znal, kaj vse, še več kot to,
F G F G C
ko je zgovarjal mel je prav in vedno le tako.
a C a C
Obrt in posel je poznal od žetve do kolin,
a C G
a najbolj rad je gobezdal, kak stal je vrh planin.
F G C a
"Kaj Skuta, Jalovec in Stol, ni meni nič Triglav,
F G F G C
vse to sem gledal jaz navzdol z vrhov tujih planjav."

F C G C F C G C

La la la la.....

V vasici mali pri Lublan' je živel tud' fantič,
bil pravi gorski fičfirič in brihten ko hudič,
je vsako jutro z ovcam vstal in tekel na goro,
tam gori lepih rož nabral za bolno matero.
Ni trgal sviščev, labodik, plašil ni gorskih ptic,
poznal vrtove murk, planik vrh strmih je polic.
Bil brihten res je ta fantič, kaj brihten, več kot to,
sam volk v pest ga ni dobil, ga ugnal je v kozji rog.

La la la la

C a G C
Nek dan se srečata oba, vseved in pobalin,
C a G G7
bil to je vroč poletni dan na trgu v dolin,
C a G C
je prvi ravno gobezdal, pred vsemi se bahal,
a d G7 C
pa drugi milo gleda ga, ga cukne za rokav.

"Poglejte striček reveža, ki vedno le sedi doma,
nikdar še noga stopila, ni vrh mi Rožnika,
vsak dan za me je tu enak, ujet v siv beton,
daj striček, daj usmili se, me pelji na Rombon."

"Rombon," se volk zakrohota, "saj to je vendar grič,
tja gori nesem jaz oba, naj vzame me hudič!
Povezni zjutraj culico in delo pusti v kraj,
Rombon mi bo z malico, za južino nazaj."

La la la la...

In res, ko zjutraj zvon zapel, v zvoniku nad vasjo,
je prvi žarek ju objel tam daleč pod goro,
stopicali dve piki sta, ko tretjič bil je zvon,
v daljavi se kot velikan bohotal je Rombon.

Fantič je cincal in mencal in kremžil svoj obraz,
vseved pa v goro se zagnal, okaral ga na glas:
"Kaj pamž, se milo ti stori, k' te vlečem gor v gore,
kaj v tebi nič mladosti ni, bolijo že noge!"

Ni dal se zmesti naš fantič, prikrito se smehljaj,
ni prvič blo da na goro bi glasne ovce gnal,
tak v jutro vse so kot ropot iz mlina za vasjo,
a ko se vračajo domov, kot muce mijavkajo.

La la la la

Ah, nič blizu bil ni ta Rombon, kaj blizu, več kot to,
je jutro vse bolj v poldan šlo, še vrha vid'lo ni oko,
fantič vse bolj je poskakval in daljšal svoj korak,
vseved za njim je omahval, sopihal kakor vlak.

A, dvakrat rečt blo treba ni, je sonce višje šlo,
se vsakmu čelo orosi, če žge tak' na zemljo,
koraka zmogel več ni volk, naj vrag pocitra ga,
kot vreča težkega blaga, sesedel se na tla.

Psoval in klel je naš vseved, da vem ne vseh besed,
in rdeč je bil kot petelin, k' vrh gnoja gre sedet.

c G As Es
"Naj bes te plenta pobalin, naj zruši se ves svet,
c G f G
kaj meni treba b'lo tega, si speljal me na led!"

f c G c f c G ...

La la la la... (v molu)

F C G C F C G C

La la la la... (v duru)

C a F G C
Minilo let je od tedaj dva ducata in pol,
C a G
vsevedu bog naj mira da, za vedno je zaspal,
F G C a
fantič pa nič fantič več, je zrasel v moža,
F G F G C
oženil lepo je dekle, k' mu dala sina dva.

a C a C
 Zdaj njima zgodbe govori, tam v izbi za pečjo,
 a C a G
 še danes rad se nasmeji, če jima prav' to štorijo,
 F G C a
 "in vedi fant moj," pravi zdaj "ni tuje gore vreden klin,
 F G F G C
 če tvoje videlo oko, lepot še naših ni planin.
 a C a C
 In vrh ni vrh, ne fant moj, ni vrh je le stopnica,
 a C a G
 če tja te v potu tvojih srag ponese ne nožica.
 F G C a
 »Veš, besed vseved ni šparal nit' potlej. Ma, to živa je resnica,
 F G F G C
 a od gora z njegovih ust, prišla le Krvavica.

La la la la...